10.09. Az egyiptomi csapások. (Ex 5; 6,1-13; 7;8;9;10.)

Munkáltatás: 46 – 47.
Énekek: Ré. 35; 68; 105. Jertek énekeljünk! 68; 94; 173; 228. Harangszó 43; 49; 52.

Bevezetés

Mózes megértette, hogy Isten őt választotta ki népe megszabadítására. Hazaindult a nyájjal, és elmondta apósának, feleségének, mi történt vele.
Családjával együtt indult el Egyiptom felé, a pusztán keresztül. Már közel jártak, amikor az egyik szálláshelynél ismerős ember fogadta őket. Áron! - ismerte fel bátyját, és örömmel borult a nyakába. Eszébe jutott, hogy Isten megígérte, melléadja őt segítségül.
Megpihentek, majd felkerekedtek, hogy elmondják a népnek Isten akaratát, és odaálljanak a fáraó elé is, kérve, bocsássa haza őket.

Történet

Egyiptomban összehívták a nép öregjeit és a nagycsaládok vezetőit. Áron volt a szószóló, elmondta mindazt, ami Mózessel történt.
A zsidó vezetőkön látszott, nagyon szívük szerint való, hogy Isten meg akarja őket szabadítani a kényszerű munka rabságából, szemükben az öröm fénye csilllogott. De még hátra volt a fáraó előtt kihallgatás.
Amikor már ott voltak a fényes trónteremben, és megengedték, hogy felegyenesedjenek, akkor mondta Áron:
Ezt mondja az Úr, Izrael Istene; bocsásd el az én népemet, hogy ünnepet üljenek nekem a pusztában.
De a fáraó így válaszolt: Kicsoda ez az Úr, az Izrael Istene, hogy szavára hallgassak, és Izrael elbocsássam? Nem ismerek ilyen Istent és nem is engedem el a népet. Hangja indulatosan csattant: Mózes és Áron, miért akarjátok elvonni a népet a munkától? Ti is menjetek vissza, ne lopjátok itt a napot!
Bizony a fáraó még jobban megnehezítette a héber rabszolgák sorsát. A munkafelügyelők hajszolták őket, egyre többet csattant ostoruk rajtuk, emiatt pedig a nép Mózes és Áron ellen fordult. Rossz hírbe kevertetek minket a fáraó előtt – keseregtek. Azt hiszi, lusták vagyunk és nem akarunk dolgozni. Nem szabadulást hoztatok, hanem szenvedéseinket növeltétek!
Mózes szíve keserűséggel telt meg, már saját népe sem hiszi el, hogy Isten őt szabadítóul küldte. Csendes magányában Istenhez fordult imádságban. Isten nem hagyta kétségben Mózest. Válaszolt neki és újra biztatta. Eljön majd az idő – hangzott Isten válasza – amikor nemhogy elbocsát titeket a fáraó, hanem ő maga fog űzni, csak menjetek már. De addig meg fogja ismerni, ki vagyok én, és milyen a hatalmam.

Mózes és Áron ismét a fáraó elé járult a kérésükkel, de ő most is megtagadta annak teljesítését.
Egy nap aztán, amikor a fáraó kint járt a Nílus folyónál, Mózes és Áron elé léptek. Azzal fenyegetőztek, hogy az ivóvizet adó Nílus ihatatlan vérré válik, ha nem engedi el őket. A fáraó nem engedett. *A Nílus vize pedig ihatatlanná vált, sok hal is elpusztult.*
Egy idő múlva Mózes újra a fáraó elé jött Áronnal együtt. Ezúttal békákkal fenyegetőzött. A fáraó csak mosolygott. *De aztán olyan nagy tömegű béka lepte el őket, hogy szinte minden ház tele lett velük.* Hívatta mindkettőt a fáraó, hogy távolítsák el ezt a csapást, azt gondolta, biztosan van rá hatalmuk. Holnap elmehettek – ígérte. De amikor másnapra elpusztultak a békák, újra elhatározta, hogy nem engedi el a zsidókat. „Szükségem van a munkájukra."
Ezután gyakran jött Mózes és Áron. A csapások, melyeket előre jeleztek, rendre be is következtek. *Ellepték az egyiptomiakat mindenféle bogarak, dögvész pusztított az állatok között, fekély támadt az embereken, a lábon álló gabonát hatalmas jégeső verte el, óriási kár keletkezett. Majd sáskák támadtak a vetésre, úgy letarolta, mintha arattak volna.*
A fáraó néha már arra gondolt, hogy talán nem is Mózes és Áron a hatalmas varázslók, hanem a héberek Istenének ilyen csodálatos az ereje. De mégsem engedte el a népet. Mindig fellélegzett, amikor elmúltak a csapások, és amikor már azt hitte, megúszták a bajokat, *hirtelen sötét lett.*

Rövid időn belül olyan sötét lett, mintha éjszaka lenne. Szinte tapintani lehetett a sűrű sötétséget, három napig ki sem tudtak mozdulni házaikból. Ekkor hívatta a fáraó Mózest. Elmehettek – mondta. De csak ti!. Barmaitok és minden állat, s amitek van, az itt marad. Gyermekeitek is elmehetnek.
De Mózes így válaszolt: „Velünk fog jönni jószágunk is, nem marad itt egy fia sem, mert abból veszünk, hogy tiszteljük Istenünket, az Urat.”
Ez nagyon feldühítette a fáraót. Felemelte uralkodói botját és a kijárat felé mutatott: Eredj előlem! - kiáltotta. Vigyázz, többé színem elé ne kerülj, mert azon a napon az életed is véget ér!
Mózes válasza rövid volt: Jól mondtad, nem látom többé arcodat! Azzal meghajolt, és elment Áronnal együtt.

Befejezés

Mégis én győztem – gondolta a fáraó. Hiába volt minden, nem nagyobb a héberek Istene, mint én!
Mi már tudjuk, hogy az az Isten, aki elhívta Mózest, aki kiválasztotta a zsidó népet, aki később prófétákat küldött, aki elküldte Fiát, Jézus Krisztust, Ő nem egy a többi isten között, hanem az Egyetlen Isten.
Vannak, akik ma is azt hiszik, a Biblia Istene csak egy a sok közül, hiszen a különféle vallások különféle istenekről beszélnek.
De Jézus Krisztus óta Isten másképp is megmutatta, hogy Ő az egyetlen. Nem csapásokkal, hanem szeretetével. Mi is Őt igyekszünk megismerni.